

Ens ha arribat

El mal rotllo no descansa ni en el comiat de Guardiola

La junta directiva del Barça volia fer un homenatge a Guardiola i envoltar-lo dels amics i la gent que han tingut a

veure amb el seu èxit com a entrenador. La gent de Sandro Rosell va complir amb l'expedient cursant les pertinents

invitacions a Joan Laporta, Txiki Begiristain i Johan Cruyff per assistir al derbi des de la llotja. Cap d'ells ho va fer per

'raons' diverses. La més clara (i comuna) la de l'expresident, que no en tenia ganes i va veure el partit des del seu seient

Apunts

Lluís Martínez

Educació

Una de les coses que em fan sentir més cofoi en aquesta vida és que tinc amics que es dediquen a l'educació. Sí, home, aquests que tothom envaja perquè tenen no sé quants mesos de vacances a l'any. Aquests que han d'aguantar els fills de moltes famílies –cada vegada menys, cert– que es desenten de l'educació amb l'excusa que per això paguen impostos. Famílies que estan convençudes que si el fill va bé és perquè és molt llest, però si va malament és perquè el mestre és un ximple. Opinió que de vegades expressen de manera contundent. No cal que m'estengui més, em sembla. Per això els governs van donar als mestres el caràcter d'autoritat pública, com a protecció addicional contra el mal humor d'alguns energúmens.

Moltes vegades penso que la gran majoria de mestres treballen no tant pel salari, sinó perquè de debò creuen en l'educació. De vegades s'afirma que l'escola hi és per ensenyar; i la família, per educar. Però aquesta divisió no és tan automàtica. Quan l'escola ensenya també fa una feina educativa, i de primer ordre. Del que es tracta és que la família, després, no desfaci aquesta gran feina.

Tenim la sort de disposar d'un professorat, doncs, que creu en l'educació. Que pensa que és l'eina per guanyar el futur. Les autoritats saben que els mestres pensen així, i per això els collen d'una manera que els treballadors d'altres sectors no admetrien.

Però tot té un límit. I no vull pensar quina Catalunya tindrem si les circumstàncies porten els mestres al desànim.

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Acudit. Tot plegat va començar amb un aforisme del pensador vinaixenc Abel Cutillas, publicat el 2006 en un llibre seu titulat *Viure mata*, que feia: "L'Holocaust fou, en certa manera, un homenatge als jueus: se'ls va reconèixer com a poble escollit." Atesa la manca de reacció crítica a aquesta ocurrència –al contrari, va ser lloada com a enginyosa pels crítics de torn– el poeta Arnau Pons, ultratjat, va comentar el tema amb diversos intel·lectuals catalans i internacionals. Ara les reflexions d'aquests han sortit en la forma d'una immensa festa filosòfica coordinada pel mateix Pons, titulada *Escriure després* (Lleonard Muntaner Editor).

Rialla. Reclutar tants noms

de renom –com ara Xavier Antich o Jean Bollack– per refutar l'antisemitisme de saló del senyor Cutillas (i segons quins avantguardistes nostrats) pot semblar exagerat, però el tema de fons –l'assimilació i fins la promoció de certes manifestacions d'antisemitisme, si més no, per part del món artístic i universitari català– no és gens trivial. Imaginem, per exemple, que al costat de l'aforisme enginyós de Cutillas poséssim aquest informe enviat a Berlín el 13 d'agost del 1942 per Karl Wolff, l'ajudant de Himmler: "Amb una joia immensa he rebut la notícia que durant els últims 14 dies ha arribat a Treblinka un tren diari amb 5.000 membres del poble escollit." Els crítics que van lloar tant l'aforisme català també deuen trobar aquest acudit alemany igual de graciós. Al cap i a la fi, el sentit de l'humor

Espelmes davant del camp d'extermini d'Auschwitz ■ AP

d'ambdós comentaris és –en certa manera– ben semblant.

Sorna. *Escriure després* insi-

nua, de fet, que a Catalunya, la Xoà sencera (els afusellaments massius, els guetos privats d'aliments, els treballs mortífers, les furgonetes i cambres de gas, els assassinats casuals de nadons) s'ha convertit en poca cosa més que una abstracció, que la gent sol resumir amb un parell de paraules –*Holocaust, Auschwitz*– sense ni tan sols voler imaginar què significava tot plegat per a les víctimes i els supervivents. És més, ara que la catalanofòbia és a l'ordre del dia en certs mitjans socials, resulta estrany que els catalans no tinguin la Xoà més en compte. Vet aquí, per exemple, un tuit recent, cortesia d'un tal Yair Rodríguez: "*Si Hitler sentia el mismo odio hacia los judíos que yo hacia los catalanes, ahora entiendo muchas cosas.*" Més clar, l'aigua.

Vuits i nous

Cel de Menorca

Manuel Cuyàs

Dimecres a dos quarts de sis de la tarda, passant per un carrer de Barcelona, vaig alçar el cap i vaig veure que el cel era tan blau com el de Menorca, llavors que hi havia anat tant. Vaig córrer a mirar si els diaris digitals i el servei meteorològic de la Generalitat consignaven amb l'alegria que és del cas aquesta netedat atmosfèrica que a Barcelona i a la seva àrea d'influència és tan inusual, i ningú no en deia res. El servei meteorològic té el programa afinat per enumerar totes les menes de núvols, pluges, boires i pedregades però el bon

temps queda reduït a "bon temps" i el cel menorquí de dimecres és "cel serè". Els diaris digitals miren el cel només si l'han de veure de brut a molt brut.

La primavera d'aquest any és modèlica, de catàleg. Les temperatures es recuperen de mica en mica, el ventet d'abril ha bufat amb la constància que Sagarra ponderava, hi ha hagut pluges i tempestes de mitja tarda, la floració segueix el curs. Tot, en aquest sentit, va de primera. A mi m'agradaria, en conseqüència, que tots aquells que cada any se t'enganxen a l'orella per repetir la murga que ara no hi ha primaveres ni tardors

com les d'abans, que passem de l'hivern a l'estiu i de l'estiu a l'hivern de manera sincopada i sense transicions, sortis dels caus on s'amaguen per celebrar la primavera d'aquest any. No sortiran pas.

Quan econòmicament representa que anàvem bé, parlo de quatre o cinc anys enrere, jo no recordo cap diari ni cap informació que obrís dient: "Avui anem més bé que no anàvem ahir." En canvi, ara

que anem malament a cada minut ens fan saber que hi anem molt més que en el minut anterior. Som de caràcter depressiu, de preguntar al malalt com es troba a cada punt i moment. Si el malalt ens digués que es troba millor nosaltres conclouríem que ja es posarà pitjor. El pobre president Zapatero observava brots verds i tothom se li tirava a sobre.

A mi em sembla que ara també n'hi ha d'haver perquè no pot ser que tot sigui un desastre si ni que sigui a empentes i rodolons el país o alguns sectors del país tiren endavant, però no hi ha res a fer: estem fets per veure partícules en suspensió en el cel de Menorca.

ANTHONY GARNER

